

Angela Chiuaru

— De când n-ai mai jucat în teatru ?

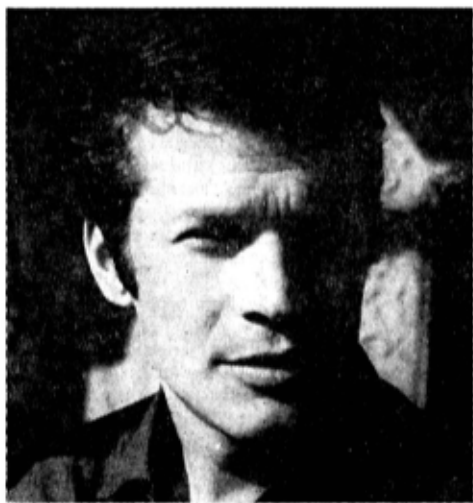
— De la Mama din *Ce scurtă e vara* de Maria Földes.

— Și acum ?

— Sînt, deocamdată, încă departe de scena teatrului. În schimb joc în arta „soră” — în film : simultan, două mame. Una — într-o coproducție franco-română — Lady Elena Weldon, coborîtă din paginile romanului *Doi ani de vacanță* a lui Jules Verne (citit pe nerăsuflete la vîrsta „clasică” a marilor aventuri, dar, pe atunci, urmărind eroul, pe Eduard, nu pe mamă). Incerc azi să întrupez pe Lady Weldon, mama eroului, cu aparenta ei atitudine contradictorie. Rolul, simbol dramatic de îngrijorare maternă, filtrat prin optica regizorală a francezului Gilles Grangier, dobîndește o bogată zestre de nuanțe — de la ironia discretă cu care privește ambiția feciorului adolescent de a se maturiza, la concursul neprecupețit dat iarăși cu toată discreția (pentru a-l feri de complexe) ca să se realizeze.

A doua mamă : în filmul lui Paul Everac, *Castele de nisip*. Aici am o fată ; dar, de data asta, nu eu urmăresc aventurile ei, ci ea asistă la... aventurile unei mame.

Situațiile prin care trec — laolaltă cu ceilalți eroi — par amuzante, dar sînt, mai toate, străbătute de un gros filon de duioșie. Joc alături de Gina Patriciș, Toma Caragiu, Aimée Iacobescu, Gh. Dinică ș.a. Increderea pe care mi-a acordat-o regizorul Iulian Mihu (cu care de altfel m-am bucurat să lucrez și în filmele *Viața nu iartă* și *Poveste sentimentală*), mă stimulează, firește, și-mi întărește dorința de a nu-i înșela nici lui (nici publicului) așteptările.

Peter Paulhoffer

— Te afli la a doua întîlnire cu dramaturgul Mircea Radu Iacoban...

— ...dar la a treia întîlnire cu Iașul. Fiindcă vreau să-ți fac o mărturisire : deși, în cariera mea artistică, n-am poposit decît de două ori la Iași, această cetate moldavă, are pentru mine o însemnătate deosebită, ca să zic așa, în formarea mea. Primul meu succes îl datoriez ieșeanului Nelu Ionescu, autorul piesei *Neîncredere în foșor*, în care am jucat pe scena teatrului din Ploiești. Spun primul succes, pentru că de pe urma interpretării rolului *El*, din această piesă, m-am văzut intrat în București. Al doilea succes, s-a datorat tot unui ieșean, Mircea Radu Iacoban, în a cărui piesă, *Tango la Nisa*, la Teatrul Giulești, am jucat un rol care mi-a adus premiul revistei „Teatrul”. Negreșit, eveniment important pentru mine, un asemenea premiu, cu cel dintîi rol pe o scenă bucurășeană. Și a rămas încă important.

Acum, a doua întîlnire cu Mircea Radu Iacoban — a treia cu Iași — cum ai zis ; în *Simbătă la „Veritas”*. Cu lucrarea aceasta își deschide Teatrul Giulești stagiunea de toamnă. Personajul meu se numește Valentin. Este rolul principal și cel mai frumos caracter din piesă, deși, ca text, nu prea e de mare întindere... Este, pe undeva, un personaj asemănător cu cel din *Tango la Nisa*. Ambele pun în dezbatere problemele generației noastre. Îmi place rolul, e autentic, viu, cu o viață interioară dureros de luminoasă. Și această lumină, el ar vrea s-o împărtășe în jurul lui. Îl iubesc pe Valentin, deși îmi pune probleme dificile de interpretare. Problemele lui sînt însă, în fond, și ale mele ; exprimă, ca să zic așa, un „of” personal. Sper de aceea, să-l duc bine la capăt. Spectacolul va fi, așadar, un spectacol de tineret, în care se dezbate problemele tineretului nostru. Cu regizoarea Geta Vlad, mă întîlnesc de asemeni pentru a doua oară. Sper să colaborăm la fel de bine ca și în *Tango*.

Maria Marin